

timné opatření povoleno, d o d a t e č n ě obmezením výpovědi na důvod čís. 9 Šu 1 zák. o ochr. náj. zanikl, tvořila by jen důvod zrušení tohoto prozatimného opatření ve smyslu Šu 399 čís. 4 ex. ř., nemůže však býti uplatňována odporem. Otázka, zda by byl nárok navrhovatelův ohrožen tím, kdyby odpůrkyně svůj byt z části pronajala, jest opět jen otázkou čistě právní, o níž bylo rovněž již v řízení rekursním jednáno a právoplatně rozhodnuto. Nemůže býti proto tato otázka předmětem opětného rozhodování v řízení o odporu, když žádné nové skutkové okolnosti, této otázky se týkající, uvedeny nebyly.

Čís. 2210.

Listinný průkaz o ujednaném splnění závazku žalovaného (§ 88, odstavec první j. n.) není nutno připojit již k žalobě. Podpis prodávatele na objednacím lístku, stanovícím splnění kupitelova závazku, není nezbytným.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1923, k I 63/23.)

Žalobce opřel původně místní příslušnost pro žalobu o § 88, odstavec druhý j. n. Žalovaná strana vznesla námitku místní nepřislušnosti uvádějíc, že vrátila faktury, opatřené doložkou: »splatno a žalovatelné v Praze.« Žalující strana prohlásila po té při roku dne 19. června 1923, že příslušnost dovolaného soudu opírá o ustanovení prvního odstavce Šu 88 j. n. a předložila při tomto roku objednacím lístek, obsahující poznámku: »Účty jsou splatny a žalovatelné v Praze.« Žalovaná strana proti této změně důvodu příslušnosti namítla, 1. že žalující měla úmluvu o příslušnosti písemně vykázáti již v žalobě, 2. že doložka v objednávce nevyhovuje ustanovení Šu 88 j. n. a 3. že objednávka není stranami podepsána. S o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Soud pokládá námitku žalované strany ad 1. za odůvodněnou. Třebaže v Šu 88 j. n. není výslovně uvedeno, že písemná úmluva o příslušnosti musí býti vykázána již v žalobě, vyplývá správnost tohoto názoru již z ustanovení Šu 41 odstavec druhý j. n., dle něhož soud zkoumá svou příslušnost na základě údajů žaloby, a z ustanovení Šu 104 j. n., který výslovně nařizuje, že úmluva o příslušnosti musí býti již v žalobě listinou vykázána. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti. D u v o d y: Soud první stolice prohlásil se místně nepřislušným, odvolává se na ustanovení Šu 41, odstavec druhý a § 104 j. n.; neprávem, neboť zde jde o soud splnění ve smyslu Šu 88 odstavec první j. n. Soudce první vychází z nesprávného názoru, že listina o smlouveném soudu splnění musí býti prokázána již v žalobě. Z ustanovení Šu 41 odstavec druhý vysvitá, že stačí pouhé údaje žaloby na rozdíl od Šu 104, který žádá listinný doklad. To také plyne z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věstníku, který vykládá, že jen úmluva dle Šu 104 j. n. musí býti listinou prokázána již v žalobě, čehož při soudě splnění se nevyžaduje. Objednací list, opatřený podpisem žalovaného, vyhovuje zákonu — zákonem žádaná písemnost o úmluvě jest již v podepsání objednáciho listu — v němž

okolnosti, týkající se uzavření smlouvy, jsou uvedeny. Podpisu druhé strany se nevyžaduje — tím, že smlouvu splnila, dala na jevo, že s obsahem objednacího listu souhlasí.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

Důvody:

Sluší sice přisvědčiti rekursnímu soudu, že, když jde o soud splniště dle §u 88 odstavec první j. n., nemusí býti listina o smluveném soudu splniště prokázána již v žalobě, a postačí po této stránce poukázati na správné důvody usnesení rekursního soudu. Také sluší přisvědčiti rekursnímu soudu v tom, že podpis druhé strany na objednacím lístku není nezbytným, když tato podle žalobního tvrzení smlouvu splnila a také podáním žaloby u smluveného soudu dala na jevo, že s obsahem objednacího listu souhlasí. Ale rekursní soud přehléd, že při jednání dle §u 261 c. ř. s. bylo tvrzeno, že žalovaný objednacího listu vůbec nepodepsal a že podřízený úředník, jej podepsavší, nebyl k tomu oprávněn. Také usnesení první stolice v této příčině žádných zjištění neobsahuje, ač jde o skutkovou okolnost jednání dle §u 261 c. ř. s. podléhající a pro posouzení sporné místní příslušnosti podstatně rozhodnou. Toť vada řízení, právem stěžovatelem vytýkaná, pročež bylo stížnosti vyhověti a s ohledem na § 510 odstavec první c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2211.

Notáři nepřisluší právo stížnosti do usnesení soudu pozůstalostního, jímž schváleno projednání pozůstalosti, předsevzaté dědici.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 64/23.)

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo schváleno projednání pozůstalosti, jež předsevzali dědici sami, vznesl notář rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notářův.

Důvody:

Kdo se opatřením první stolice o nějakém předmětu nesporné pravomoci cítí stížena, má dle §u 9 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. na vůli, hledati nápravu buď rozkladem na první stolici nebo rekurssem u stolice vyšší. Předpokládá se tedy, že opatřením jsou jeho práva nějakým způsobem porušena, ať již se přímo jednání soudního, jež bylo příčinou a základem opatření, zúčastnil nebo ne. V tomto případě nebyla práva notáře jako soudního komisaře porušena, když pozůstalostní soud dědici samými projednanou pozůstalost, i když projednání neodpovídalo poslední vůli zůstavitelově a dědicem předložené výkazy byly vadné, přes to přijal a tím schválil. Vyřízení tím mohla snad býti dotčena práva dědice, pokud se týče odkazovníků, kteří mohli